

domme eller Fordele, de kunne paaskyde eller virkelig ville tilføre Riget, eller i hvad Slags andet Forhold de kunne staae eller vilde staae i til samme. Disse Indfødde skulle allene have Indfødsret, det er, Rettighed til, med alle Andres absolute Udelukkelse, at kaldes til og beklæde alle Statens og Kongens Embeder, militaire, geistlige eller civile, høie og lave, uden nogen speciel eller almindelig Undtagelse enten nu eller i Fremtiden, naar de offentlig bekjende sig til Statens herskende Religion.

§ 61.

Dog skulle, med Undtagelse af den jødiske Nation, alle andre Regjeringers Undersaatter, som lovmæssigen ere skilte fra deres Herskaber, kunne som Undersaatter bygge, boe og ernære sig her i Landet og nyde undersaatlig Beskjærmelse af Landets Love, samt fuldkommen Samvittighedsfrihed. Offentligen kunne disse Fremmede ikke exercere sine fra Landets herskende Religion afvigende Religionskikke, uden paa det Sted, Kongen vil tillade, og ikke uden med Hjemmel af saadan Tilladelse. De ere derhos pligtige til, uvægerlig at lyde Landets Love.

ad § 61.

Regjeringen bør ikke, for Landets eget Bedste, støde fra sig fremmede, nærende Undersaatter, der finde deres Regning ved at tilbringe Landet deres Formue og deres Kunster. Desuden fordrer Folkerettens Grundsætninger denne Bestemmelse. Den jødiske Nations Historie godtgjør, at dette Folk stedse har været oprørsk og bedragersk, og deres Religionslære, Haabet om igjen at opstaae som egen Nation, har, saa ofte de have erhvervet nogen besynderlig Formue, forledet dem til Intriguer og til at danne Stat i Stat. Landets Sikkerhed fordrer altsaa ihenseende til dem en absolut Undtagelse.